

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 252/2016-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 21. marca 2017 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta a zo sudcov Jany Baricovej a Rudolfa Tkáčika o sťažnosti [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Daniel Blyšťan s. r. o., Užhorodská 21, Košice, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Daniel Blyšťan, pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 215/2010 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 215/2010 porušené boli.

2. Okresnému súdu Košice I **p r i k a z u j e**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 215/2010 konal bez zbytočných prietahov.

3. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadost'učinenie v sume 1 000 € (slovom tisíc eur), ktoré je Okresný súd Košice I povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Košice I je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 363,79 € (slovom tristošesťdesiattri eur a sedemdesiatdeväť centov) na účet advokátskej kancelárie JUDr. Daniel Blyšťan s. r. o., Užhorodská 21, Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 252/2016-10 z 3. mája 2016 prijal na ďalšie konanie sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 215/2010 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Následne ústavný súd 23. mája 2016 vyzval okresný súd na vyjadrenie sa k vecnej stránke prijatej sťažnosti a oznámenie, či súhlasí s upustením od ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti. Vyjadrenie okresného súdu bolo ústavnému súdu doručené 17. januára 2017 a predmetný súdny spis bol ústavnému súdu doručený 1. februára 2017.

Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení z 5. januára 2017 okrem iného poskytol aj stručnú chronológiu úkonov okresného súdu i účastníkov v napadnutom konaní, z ktorej vyplývajú tieto podstatné skutočnosti:

„Konanie v predmetnom spore sa na Okresnom súde Košice I začalo 20.12.2010. Sťažovateľ vystupuje na procesnej strane žalovaného. Žalobcom je [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Predmetom sporu je návrh na určenie neplatnosti právnych úkonov.

Dňa 13.1.2011 súd začal s prípravou pojednávania a odoslal stranám sporu výzvy a poučenia ... a žalovanému aj návrh, aby sa k nemu písomne vyjadril.

Dňa 10.1.2011 žalobcovia doručili súdu návrh na nariadenie predbežného opatrenia.

Uznesením č.k. 12C/215/2010-42 z 31.1.2011 súd nariadil predbežné opatrenie.

Uznesením č.k. 12C/215/2010-47 z 23.3.2011 súd konanie o neplatnosť zmlúv o prevode členských práv a povinností zastavil s tým, že po právoplatnosti uznesenia bude vec v tejto časti postúpená Arbitrážnemu súdu v Košiciach. V prevyšujúcej časti nárok žalobcu vylúčil na samostatné konanie.

Proti uzneseniu č.k. 12C/215/200-42 podal odvolanie žalovaný v 1. rade (sťažovateľ).

Proti uzneseniu č.k. 12C/215/2010-47 podali odvolanie žalobcovia a žalovaný v 1. rade (sťažovateľ).

Dňa 17.6.2011 bol spis s opravnými prostriedkami predložený Krajskému súdu v Košiciach.

Krajský súd v Košiciach uznesením č.k. 3Co/231/2011-106 z 13.7.2011 vrátil vec súdu prvého stupňa, za účelom odstránenia prekážok s doručovaním uznesenia.

Uznesením č.k. 3Co/307/2011-131 z 13.10.2011 krajský súd zmenil uznesenie č.k. 12C/215/2010-42 tak, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietal a zrušil uznesenie č.k. 12C/215/2010-47 vo výroku, ktorým bolo zastavené konanie. Odmietol odvolanie žalovaného v 1. rade proti výroku o vylúčení veci na samostatné konanie.

Dňa 16.12.2011 žalobcovia doručili súdu návrh na nariadenie predbežného opatrenia.

Dňa 5.1.2012 žalobcovia doručili súdu podanie, ktorým opravili petit návrhu na nariadenie predbežného opatrenia.

Uznesením č.k. 12C/215/2010-193 z 11.1.2012 súd návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol.

Proti tomuto uzneseniu podali odvolanie žalobcovia a následne požiadali aj o oslobodenie od súdnych poplatkov.

Dňa 9.3.2012 bol spis s opravným prostriedkom predložený Krajskému súdu v Košiciach. Krajský súd uznesením č.k. 5Co/73/2012-223 z 30.4.2012 v časti zmenil uznesenie súdu prvého stupňa a v časti potvrdil.

Dňa 4.10.2012 žalobcovia opätovne doručili súdu návrh na nariadenie predbežného opatrenia.

Uznesením č.k. 12C/215/2010-266 z 31.10.2012 súd nariadil predbežné opatrenie.

Dňa 16.11.2012 žalovaný v 1. rade doručil súdu návrh na zrušenie predbežného opatrenia z dôvodu zmeny pomerov a 21.11.2012 doručil súdu odvolanie proti uzneseniu 12C/2015/2010-266.

Uznesením č.k. 12C/215/2010-350 zo 17.1.2013 zrušil predbežné opatrenie nariadené uznesením č.k. 12C/215/2010-266 z 31.10.2012 a nariadil nové predbežné opatrenie.

Proti tomuto uzneseniu podal odvolanie žalovaný.

Dňa 5.4.2013 bol spis s opravným prostriedkom predložený Krajskému súdu v Košiciach. Krajský súd uznesením č.k. 1 Co/149/2013-378 z 10.4.2013 odmietol odvolanie.

Uznesením č.k. 12C/215/2010-381 z 8.1.2014 súd spojil na spoločné konanie veci 12C/8/2014 a 12C/215/2010 s tým, že sa budú ďalej viesť pod sp. zn. 12C/215/2010.

Prvé pojednávanie vo veci súd nariadil na 21.2.2014. Po prejednaní veci bolo pojednávanie odročené na neurčito za účelom doplnenia dokazovania.

Ďalší termín pojednávania súd nariadil na 26.9.2014. Po prejednaní veci bolo pojednávanie odročené na 12.12.2014 za účelom doplnenia dokazovania.

Toto pojednávanie bolo bez prejednania veci na žiadosť žalobkyne odročené na 10.2.2015 a následne tento termín bol zrušený a nariadené pojednávanie na 24.3.2015.

Na pojednávaní dňa 24.3.2015 súd vec prejednal a odročil na 12.5.2015 za účelom doplnenia dokazovania.

Dňa 7.5.2015 žalobcovia doručili súdu návrh na prerušenie konania do ukončenia konania vedeného pod sp. zn. ČVS:KRP-120/OVK-KE-2014.

Uznesením č.k. 12C/215/2010-515 z 12.5.2015 súd návrh na prerušenie konania zamietol.

Proti tomuto uzneseniu podali odvolanie žalobcovia.

Dňa 31.7.2015 bol spis predložený Krajskému súdu v Košiciach. Krajský súd uznesením č.k. 2Co/403/2015-545 z 23.2.2016 potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa.

Ďalší termín pojednávania súd nariadil na 13.5.2016. Po prejednaní veci súd pojednávanie odročil na 20.9.2016 za účelom doplnenia dokazovania.

Dňa 20.9.2016 súd vo veci meritórne rozhodol.

Proti rozsudku č.k. 12C/215/2010-600 z 20.9.2016 podali odvolanie žalobcovia.

Toho času súd zabezpečuje prípravu pred predložením spisu odvolaciemu súdu.“

Tieto skutočnosti týkajúce sa priebehu napadnutého konania zistil ústavný súd zo súdneho spisu, ktorý mu bol zapožičaný 1. februára 2017.

Predseda okresného súdu k skutkovej a právnej zložitosti sporu uviedol, že „*po právnej stránke predmetná vec nie je zložitá. Určitý stupeň zložitosti predstavuje skutková stránka veci.*“. K celkovej dĺžke napadnutého konania uviedol, že bola ovplyvnená samotnými účastníkmi konania, „*ktorí predložili súdu viaceré návrhov na nariadenie predbežných opatrení, na zrušenie predbežného opatrenia, na prerušenie konania, o ktorých musel súd rozhodnúť a proti každému rozhodnutiu súdu strany sporu podali odvolanie a spis bol predkladaný na rozhodnutie odvolaciemu súdu*“. Zároveň predseda vo svojom vyjadrení vyjadril svoj názor, že „*súd od začatia konania do meritórneho rozhodnutia postupoval vo veci sústredene a bez zbytočných prietáhov*“, preto zastáva názor, že „*sťažnosť nie je dôvodná*“.

Predseda okresného súdu v závere svojho vyjadrenia vyjadril súhlas s upustením od ústneho pojednávania vo veci.

Právny zástupca sťažovateľa na písomnú výzvu, či súhlasí s upustením od verejného pojednávania vo veci, nereagoval v lehote, ale až 14. marca 2017 podaním, ktorým oznámil, „*že súhlasíme s tým, aby Ústavným súd SR upustil od ústneho pojednávania*“.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01, I. ÚS 20/02).

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza

osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 220/04, IV. ÚS 365/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza z čl. 17 zákona č. 160/2015 Zb. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), ktorý súdom prikazuje, aby postupovali v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným priet'ahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb, ďalej z § 157 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04) ústavný súd zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu prerokúvanej veci.

1. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitosť sporu, v ktorom je sťažovateľ v procesnej pozícii žalovaného „o určenie neplatnosti právnych úkonov“, ústavný súd konštatuje, že obdobné konania možno zaradiť k štandardnej agende všeobecného súdnictva, hoci pripúšťa, že dĺžka napadnutého konania bola vzhľadom na navrhovanie a predkladanie

dôkazov v priebehu napadnutého konania čiastočne závislá od skutkovej náročnosti prerokovávanej veci.

Ústavný súd však poukazuje na skutočnosť, že ani zložitost' sporu nezbavuje sudcu ústavnej zodpovednosti za prieťahy v konaní zapríčinené nesprávnou organizáciou práce, nečinnosťou bez relevantného právneho dôvodu alebo inými nedostatkami v činnosti súdu (mutatis mutandis I. ÚS 47/96, III. ÚS 173/03).

2. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval existenciu zbytočných prieťahov v napadnutom konaní, bolo správanie sťažovateľa ako účastníka tohto súdneho konania. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ významne neprispel k doterajšej dĺžke napadnutého konania a v priebehu konania poskytol primeranú súčinnosť a na výzvy okresného súdu reagoval včas.

V tejto súvislosti je potrebné dodať, že sťažovateľ viackrát (celkom trikrát) podal opravný prostriedok proti jednotlivým uzneseniam okresného súdu vydaným v priebehu napadnutého konania a nemožno mu vyčítať to, že využil svoje právo podať opravný prostriedok – odvolanie, na druhej strane je však potrebné poukázať na to, že ústavný súd vo svojich rozhodnutiach už viackrát vyslovil, že v dôsledku uplatnenia procesných práv účastníkom konania neznáša zodpovednosť za predĺženie konania oprávnená osoba, ale zodpovednosť v takomto prípade nemožno pripísať ani štátnemu orgánu konajúcemu vo veci (III. ÚS 242/03, IV. ÚS 218/04, III. ÚS 132/2012). Tieto skutočnosti ústavný súd zohľadnil pri stanovení výšky finančného zadosťučinenia, ktoré sťažovateľovi týmto nálezom priznal.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu označených práv sťažovateľa, bol postup samotného okresného súdu.

Ústavný súd po preskúmaní postupu okresného súdu v napadnutom konaní konštatuje prihliadajúc na celkovú doterajšiu dĺžku napadnutého konania presahujúcu 6

rokov (v čase rozhodovania o tejto sťažnosti, pozn.), že konanie je poznačené zbytočnými priesťahmi.

Ústavný súd pri hodnotení postupu okresného súdu vychádzal aj zo svojej konštantnej judikatúry, podľa ktorej zbytočné priesťahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, resp. nesústredenou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

Z prehľadu procesných úkonov okresného súdu v označenej veci možno konštatovať, že okresný súd konal priebežne, bez väčších časových odstupov, s výnimkou približne sedemmesačného obdobia od pojednávania konaného 21. februára 2014 do ďalšieho pojednávania konaného 26. septembra 2014, čo možno považovať za zbytočný priesťah.

V súvislosti s obranou okresného súdu, že účastníci konania predkladali viacero návrhov a opravných prostriedkov, ústavný súd konštatuje, že tieto návrhy, resp. opravné prostriedky nebránili postupu okresného súdu vo veci samej, teda neboli spôsobilé vytvoriť prekážku, ktorá by bránila postupovať a rozhodnúť o veci samej. Napriek uvedenému okresný súd po podaných odvolaniach proti rozhodnutiam predbežnej povahy vo veci samej nekonal a vyčkával na rozhodnutia odvolacieho súdu. V dôsledku uvedeného neefektívneho postupu okresného súdu sa prvé pojednávanie vo veci uskutočnilo až po vyše troch rokoch od začatia konania 21. februára 2014.

Ako príklad nesústredeného postupu okresného súdu v napadnutom konaní možno uviesť predloženie spisu Krajskému súdu v Košiciach 17. júna 2011 na rozhodnutie o odvolaní, pričom z obsahu spisu nebolo zrejmé, či boli splnené podmienky na uplatnenie fikcie pri doručovaní do vlastných rúk, preto bol okresnému súdu predložený spis vrátený bez rozhodnutia a následne okresný súd 13. septembra 2011 opätovne predkladal odvolanie na rozhodnutie Krajskému súdu v Košiciach.

Vychádzajúc z uvedených nedostatkov v postupe okresného súdu v napadnutom konaní, najmä však z celkovej dĺžky napadnutého konania, ako aj zisteného zbytočného prietahu v trvaní približne sedem mesiacov, ústavný súd nemohol považovať postup okresného súdu za súladný s označeným základným právom sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a právom na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto ústavný súd dospel k názoru, že doterajším postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu označených práv sťažovateľa (bod 1 výroku nálezu).

Ústavný súd na základe svojho zistenia, že postupom okresného súdu došlo k porušeniu označených práv sťažovateľa, mu prikázal, aby v označenej veci vedenej pod sp. zn. 12 C 215/2010 konal bez zbytočných prietahov, pretože označená vec nebola v čase rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti sťažovateľa právoplatne skončená z dôvodu podaného odvolania proti rozsudku vo veci samej, pričom nie je možné vylúčiť, že odvolací súd zruší označený rozsudok okresného súdu v napadnutom konaní a vec mu vráti späť na ďalšie konanie (bod 2 výroku nálezu).

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ v sťažnosti žiadal priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 3 000 €, ktoré odôvodnil pretrvávajúcim stavom právnej neistoty a nemožnosťou užívať majetok po dobu trvania sporu.

Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania vedeného okresným súdom, ako aj na jeho neefektívny, nesústreďený postup a označený zbytočný prieskum, berúc do úvahy predmet konania na okresnom súde, správanie sťažovateľa, skutočnosť, že okresný súd vo veci samej už meritórne rozhodol rozsudkom z 20. septembra 2016, a všetky okolnosti daného prípadu ústavný súd, majúci na pamäti to, že cieľom priznania primeraného finančného zadosťučinenia je len zmiernenie ujmy pocitovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou, ústavný súd považoval priznanie sumy 1 000 € za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde (bod 3 výroku nálezu).

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom. Právny zástupca si uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia v sume 363,79 €.

Ústavný súd priznal sťažovateľovi trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom pozostávajúce z odmeny advokáta, a vychádzal pritom z Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Podľa § 11 ods. 3 v spojení s § 1 ods. 3 vyhlášky je odmena advokáta (základná tarifa) v konaní pred ústavným súdom za jeden úkon právnej služby 1/6 z výpočtového základu.

Základom pre výpočet náhrady za úkon právnej služby je v danom prípade priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2015 v sume 858 €. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2016 (príprava a prevzatie vecí a písomné vyhotovenie sťažnosti) po 143 €. Ďalej má právny zástupca sťažovateľa nárok aj na náhradu režijného paušálu 8,58 € za dva úkony podľa vyhlášky vykonané v roku 2015. Právny zástupca je zároveň platiteľom dane z pridanej hodnoty, preto sa odmena a náhrady zvyšujú podľa § 18 ods. 3 vyhlášky o daň z pridanej hodnoty celkovo v sume 60,63 €.

Náhrada trov konania uplatnená sťažovateľom je identická suma, ktorú vypočítal ústavný súd, preto ústavný súd priznal sťažovateľovi náhradu trov konania v požadovanej sume 363,79 €.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia (bod 4 výroku nálezu).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. marca 2017